

La tria per Andreu Loncà

LA PLUJA A AKUREYRI

Les formes de la pluja, del fred i del vent al nord d'Islàndia, encara que sigui a l'agost, conviden a viure a dins de casa. Al fiord, la boira presenta l'aire de família de les coses fantàstiques. Totes les formes de la natura són immenses. Als pubs entreveus les teteres i les tasses darrere els vidres i n'enveges l'escalfor. Als carrers no hi veus ningú. A les cases, els grans finestrals deixen veure una llum pàl·lida i potser una dona que llegeix. Cortinetes i jardins al costat. Un veí ha instal·lat una visible columna de basalt al jardí. És el símbol geològic del lloc.

Des de fora, semblaria que la vida social no existeixi. Des de dins, la convivència de la gent es produeix dins de les cases. És més intensa, pròxima i segurament tant o més conflictiva que al sud. Estranyeses de la gent que vivim abocats a fora sota un sol roent.

Una volta anàrem a un determinat local en una ciutat portuària. Des de fora semblava mort. Des de dins, el cafè era ple de gent, les noies de la vila tenien la rialla àvida i alegre. S'hi bevia cerveza, a preus astronòmics, això sí. S'hi menjava en la penombra.

La llengua islandesa és un pur misteri que esdevé mur i estímul. Mires de treure'n el sentit, però les paraules se t'escapen i la memòria rebutja amb insistència les paraules noves. Les paraules, encadenades en aposició, son llargues i críptiques. A la llibreria de la ciutat hi ha una mescla de bar, de cafè, de taula oberta a la poca llum de la tarda. Una noia torinesa que hi treballa a l'estiu ens explica que els islandesos s'avorreixen molt, que sovint parlen dels cavalls i que els costa de ser distesos en les relacions personals. Les esglésies que hem

AKUREYRI.
Una ciutat d'Islàndia per visitar.

vist són col·locades en llocs molt visibles; altives i pintades de colors són belles. A la ciutat d'Akureyri, s'han de pujar una colla d'esglaons per accedir-hi. Des del seu davant, obert i plujós, es pot albirar el fiord, amb una sensació d'amplitud i d'infinnit.

L'església és calmada, assossegada, protegida de la pluja. Una dona llegeix en un dels bancs i nosaltres, els turistes, hi produïm soroll. M'hi assec; a fora plou. M'hi entretinc llarga estona escrivint amb llapis. Són massa coses per pair: rius; camps de lava, volcans... La tarda es va tornant freda.

Són tardes per escriure el capítol d'un assaig o les ratlles d'un sonet. En canvi, passaré el vespre passejant sota el vent i l'espurneig de la pluja. Demà baixem més cap al sud.